

РЕШЕНИЕ

№ 1435

гр. София, 08.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 15 състав, в публично заседание на 02.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Полина Якимова

при участието на секретаря Клавдия Дали, като разгледа дело номер **6319** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, вр. чл.211 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.

К. Д. А. – старши разследващ полицай в група „Разследване на криминални престъпления“ на сектор „Разследване“ при 01 РУ .- СДВР, оспорва Заповед № 513з-9487/ 09.06.2020г., издадена от директора на СДВР, с която на основание чл.194, ал.1, ал.2, т.4 ЗМВР и чл.197, ал.1, т.4, предл.1 ЗМВР му е наложено дисциплинарно наказание „писмено предупреждение“ за срок от 3 месеца.

Поддържат се неспазване на установената форма, допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и противоречие с материалноправните норми - отменителни основания по чл.146, т.2, 3 и 4 АПК. Оспорва се извършването на дисциплинарното нарушение с аргументи от хода на ДП № ЗМ-1677/ 2018г. по описа на 01 РУ – СДВР, пр.пр. № 25201/ 2018г. по описа на СРП. В оспорения акт то не било описано от обективна страна. Навежда се и нарушение по чл.206, ал.1-4 ЗМВР. Органът е приел за достоверен „незаконен“ запис, предоставен от обвиняемо лице, което е водено от интереса си да отстрани А. от разследването по делото. Заповедта не е мотивирана относно определянето на вида и размера на наказанието. Касае се за първо дисциплинарно нарушение на жалбоподателя, който е награждаван, дългогодишен служител (от 2009г.) на МВР, липсват данни за настъпили вредоносни последици

Искането до съда, поддържано в съдебно заседание от адв. Д., е за отмяна на акта.

Претендират се разноси по списък.

Ответникът, директорът на СДВР, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Административен съд-София град, след като обсъди релевираните с нея основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 от ГПК, вр.чл.144 от АПК и служебно, на основание чл.168, ал.1 вр. чл.146 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното:

К. А. заема длъжността старши разследващ полицай в група „Разследване на криминални престъпления“ на сектор „Разследване“ към 01 РУ – СДВР. Работи в системата на МВР от 2009г., от когато не е наказван, награждаван е с „писмена похвала“ през 2017г. и 2019г.

На 20.01.2020г. и 5.02.2020г. в дирекция „Инспекторат“ – МВР са постъпили сигнал (с приложена флаш памет, съдържаща звуков запис) и допълнение към него от Р. З., обвиняем по ДП № 1677/ 18г. по описа на 01 РУ – СДВР, в които са изнесени данни за проведен на 20.01.2020г. телефонен разговор с А., при който последният си послужил с неприемлив тон и изрази. В становище на дирекцията е изложено, че не следва да се образува производство по чл.107 АПК, а материалите да се изпратят на директора на СДВР с оглед установяване спазени ли са етичните правила за поведение на служителите в МВР.

Със Заповед № 513з-6507/ 25.02.2020г. на заместник директора на СДВР е възложена проверка на постъпилите предварителни данни, в рамките на която членовете на дисциплинарно-разследващия орган са изслушали аудиозаписа от приложената към сигнала флаш памет. Пресъздадено е съдържанието на телефонния разговор, в хода на който жалбоподателят изрича: „Няма какво да се чувам с адвоката, аз те призовавам теб, ти имаш грижа да си организираш адвоката, ако намериш. З. в 9,30 ч., защото в 9,00 ч. не дойде, обаждам ти се, правиш ми курвенски номера, това са тъпи адвокатски номера, не ми ли дойдеш в 09,30 ч. или 10,00 ч. най-късно, повярвай ми, ще бъдеш принудително доведен, където и да се намираш“.

В обяснение от 17.03.2020г. З. в присъствието на адв. Т. сочи, че с поведението си разследващ полицай А. го засегнал и се почувствал заплашен да не бъде задържан без причина, тъй като тонът на служителя бил подвикващ, груб и неуважителен. Подателят на сигнала си обяснява поведението на А. с това, че пострадалите по ДП № 1677/18г. по описа на 01 РУ – СДВР , които били пияни по време на инцидента, са бивши колеги от 01 РПУ.

В сведение от 24.03.2020г. жалбоподателят излага, че въпросното досъдебно производство, образувано по повод заявено инкриминирано деяние на основание чл.208-211 НК от пострадалите Р. и Н., които са служители на 01 РУ – СДВР, което е служебно известно на ръководството на управлението и на наблюдаващия прокурор от СРП, му е разпределено през м.06.2018г. Сигналът за дисциплинарната проверка изхожда от заинтересовано лице – обвиняемия, използвал незаконни средства в нарушение на чл.32, ал.2 от Конституцията. В рамките на разследването са извършени множество действия – разпити, предявяване на постановление за привличане на обвиняеми лица, за която цел в голяма част от случаите призоваването е било по телефона. След доклад по чл.219 НПК на 10.01.2020г. в СРП на 19.01.2020г. З. е призован по телефона за явяването му на 20.01.2020г. в 09,00 ч. за връчване на призовка за явяването му с даване на тридневен срок за организиране на защитата си

за предявяване на обвинение за прецизно привличане като обвиняем (поправени технически грешки в предходното постановление). Преди да проведе разговора със З. на 19.10.2020г., А. направил опит да се свърже с неговия защитник адв. Т., но без успех. На 20.01.2020г. жалбоподателят получил по телефона съобщение от адв. Т. със следното съдържание „офицер А., след демонстрирано от Вас неуважително отношение спрямо мен при последната ни среща - когато при демонстрация на явно незачитане на разпоредбата на чл.29 ЗА обяснения бях буквално изтикан от Вас до входа на 01 РУ, искрено недоумявам на какво основание си позволявате да ми звъните“. Според жалбоподателя З. и адвокатът му са целели да провокират у него недоумение и обичайна реакция при откровена лъжа, за да постигнат целта си да протакат разследването. В телефонния разговор с обвиняемия А. го предупредил за последиците от невявяването му – действия по принудително довеждане и не е това начинът като използва „адвокатски номера“ с цел да саботира разследването.

Към сведението са приложени разпечатки от текстова телефонна комуникация между жалбоподателя и адв. Т., показваща съгласуване на графици за провеждане на процесуални действия с участието на защитника.

В сведения от 20.03.2020г. и от 25.03.2020г. Б. и Ш., колеги на оспорващия, работещи с него в един кабинет, са описали възприятията си от телефонния разговор между А. и З., проведен на 20.01.2020г., без да показват точен спомен за изходящи от А. реплики. Според съставена на 27.03.2020г. от началник група РКП сектор „Разследване“ в 01 РУ – СДВР към 02.08.2018г. при жалбоподателя на производство са били 35 бр. ДП; до 31.01.2020г. са му разпределени 226 бр. новообразувани по реда на чл.212, ал.1 и чл.212, ал.2 от НПК досъдебни производства. Към 31.01.2020г. същият е приключил разследването и е изпратил в съответната прокуратура 217 бр. ДП.

По искане на ДНО към дисциплинарната преписка са приобщени материалите по ДП № 1677/2018г. по описа на 01 РУ – СДВР, чието съдържание е възпроизведено в справка № 153р 28114/ 9.04.2020г. След анализ на същите, съставителите ѝ приемат за установено, че въпреки високата си натовареност и с други досъдебни производства, старши разследващ полицай А. е водил разследването законосъобразно, обективно и всестранно. Изследвал е всички доказателства по делото, като се е ръководил от закона; не е извършил процесуални нарушения и извършените действия са в законоустановените срокове.

В справката за резултатите от проверката са възпроизведени и дадените от А. обяснения. Анализирайки съдържанието на текстовата телефонна комуникация между адв. Т. и А., приложена към обясненията на последния, съставителите на справката заключават, че до 20.01.2020г. те са поддържали добър тон на комуникация и са постигали консенсус в служебните си отношения.

При горните данни ДНО се обединява около становището, че въпреки че не са били допуснати процесуални нарушения при водене на разследването, разследващият полицай е допуснал нарушение на служебната дисциплина, изразяващо се в грубото и неетично отношение към обв. З. при провеждане на разговора и призоваването му по делото. Високият и заплашителен тон и изрази като „правиш ми курвенски номера, това са тъпи адвокатски номера, не ми ли дойдеш в 09,30 ч. или 10,00 ч. най-късно, повярвай ми, ще бъдеш принудително доведен, където и да се намираш“; „до 10,00 ч. не си ли кацнал в 01 районно да ти дам призовка, те обявявам за издирване“, „ще ти създам грижи, момче, лек ден“ са недопустими в дейността на държавен служител при изпълнение на служебните му задължения и са в разрез с приетите норми на

поведение.

Справка рег. №513р-28114/ 9.04.2020г. на комисията е постъпила при директора на СДВР на 10.04.2020г., видно от поставената от него резолюция. Жалбоподателят А. се е запознал с нея на 13.04.2020г.

А. е поканен да даде писмени обяснения по случая с рег. № 513р-41328/ 26.05.2020г. Такива той дал следващия ден, акцентирайки, че след като не се явил в 01 РУ – СДВР без уважителни причини, обвиняемият З. не направил опит да се свърже с призоваващия орган по какъвто и да е начин. Когато З. е потърсен, подвел А., че не може да се яви под предлог, че му се наложило спешно да отпътува извън С.. Обвиняемият е призован по телефона още на 19.01.2020г. за явяването му в 01 РУ – СДВР на 20.01.2020г. Заявеното пътуване навежда на извод, че З. и адвокат Т. преднамерено шиканират наказателния процес. Неслучайно на 19.01.2020г. адвокатът не пожелал да разговаря по телефона за уточняване дата и час за неговото и на З. явяване за извършване на действия по разследването. А. подчертава, че отводът му от разследването не следва да се тълкува в негова тежест.

Й. Б., разследващ полицай в 01 РУ – СДВР, работещ в една стая с жалбоподателя и познаващ го от 2018г., разпитан в осз на 02.03.2021г. споделя, че при разговора с обвиняем, когото е следвало да призове, А. повишил тон, но свидетелят не възприел колегата му да използва нецензурни думи. А. принципно говори високо, той е от служителите, които „гонят“ съвестно задълженията си и непрестанно работи. При нормална натовареност на разследващ полицай в 40-50 висящи дела, А. има двойно по-малко от колегите си и това се дължи на темпа на неговата работа. Впечатленията на Б. от адв. Т. са, че маниерът му е да „проточва“ процедурите и да ги шиканира.

С оспорената пред съда заповед директорът на СДВР на основание чл.194, ал.2, т.4 ЗМВР, чл.199, ал.1, т.4, предл.1 и чл.197, ал.1, т.2 е наложил на жалбоподателя дисциплинарно наказание „писмено предупреждение“ за срок от 3 месеца.

Към констатациите в справката за извършена проверка, оспорената заповед препраща и те са възпроизведени изцяло в съобразителната част на заповедта.

Актът е съобщен на служителя на 19.06.2020 г., а жалбата срещу него е подадена на 30.06.2020г.

При така установеното от фактическа страна съдът намира от правна страна следното: Жалбата е допустима - подадена е в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице - адресатът на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание. Разгледана по същество, е неоснователна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган – директора на СДВР. Компетентността на органа произтича от чл. 204, т.4, вр. 197, ал.1, т.2 ЗМВР, съгласно който наказанията се налагат със заповед на служители на висши ръководни и ръководни длъжности - за наказанията по чл. 197, ал. 1, т. 1 - 3. Съгласно Класификатора на длъжностите в МВР за служители по чл. 142, ал. 1, т. 1 и 3 и ал. 3 ЗМВР, утвърден със Заповед № 8121з-140 от 24 януари 2017 г., графа VIII „Столична дирекция на вътрешните работи“, т. 1, длъжността директор, поради което, когато е установено нарушение, за което следва да се наложи наказанието по чл. 197, ал.1, т.2 ЗМВР- писмено предупреждение, същият е компетентен да го наложи.

Спазени са установената писмена форма по чл.59 АПК и съдържание за издаването ѝ - чл. 210 ЗМВР. Заповедта съдържа извършителя, мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението, разпоредбите, които са нарушени, доказателствата, въз основа на които то е установено; правното основание и

наказанието, което се налага; срокът на наказанието; пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва заповедта. В оспорената заповед са изложени фактическите и правни основания за издаването ѝ. Подробно са дадени и обстоятелствата, при които е извършено твърдяното нарушение. Заповедта е издадена въз основа фактическата обстановка, приета в Справка с рег. № 513р-28114/ 9.04.2020 г. на комисията, назначена от директора на ОДМВР-С. да извърши проверката.

Не е допуснато и съществено нарушение на административно-производствените правила-отменително основание чл.146, т.3 АПК, по следните съображения:

Нарушението е установено на 9.04.2020г. и считано от тази дата тече преклузивният срок по чл. 195, ал. 1 ЗМВР, изтичащ на 9.06.2020г., когато е произнесен оспорваният акт.

Съгласно чл. 195, ал. 1 ЗМВР, дисциплинарното наказание следва да се наложи не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от една година от извършването му. Дисциплинарното нарушение се смята за открито, когато органът, компетентен да наложи дисциплинарното наказание, е установил извършеното нарушение и самоличността на извършителя. Дисциплинарното нарушение е установено, когато материалите от дисциплинарното производство постъпят при компетентния дисциплинарно наказващ орган - чл. 196, ал. 1 и 2 ЗМВР. В чл. 204, т. 1 - 4 ЗМВР нормативно са определени компетентните дисциплинарно наказващи органи в зависимост от професионалния статус на дисциплинарно привлечения служител и видовете дисциплинарни наказания.

Съгласно чл. 204, т.3 и т. 4 ЗМВР, наказанията се налагат със заповеди от: ръководителите на структурите по чл. 37 – за всички наказания по чл. 197 за служителите на младши изпълнителски длъжности, за стажантите за постъпване на младши изпълнителски длъжности, а за служителите от висши ръководни, ръководни и изпълнителски длъжности – наказанията по чл. 197, ал. 1, т. 1 – 3 /т.3/; - служители на висши ръководни и ръководни длъжности – за наказанията по чл. 197, ал. 1, т. 1 – 3, сред които е и процесното-по чл.197, ал.1, т.2 ЗМВР /т.4/.

Следователно директорът на СДВР е нормативно овластен да налага дисциплинарни наказания на държавните служители в посочените хипотези. Установяването на дисциплинарното нарушение по смисъла на чл. 196, ал. 1 и 2 ЗМВР от който и да е компетентен дисциплинарно наказващ орган поставя началото на срока по чл. 195, ал. 1 ЗМВР. Предвид принципа на субординация, установената йерархия на административните длъжности с присъщата им функционална компетентност и по аргумент от чл. 204, т.3 и т. 4 ЗМВР, в случаите, когато дисциплинарното нарушение е установено от директора на СДВР, законът е предоставил в негова дискреция да реши дали ще упражни дисциплинарната си власт или ще изпрати дисциплинарната преписка на органа по чл. 204, т. 4 ЗМВР.

Производството е образувано с писмена заповед, в която е определен дисциплинарно разследващият орган. За резултатите от разследването дисциплинарно разследващият орган е изготвил обобщена справка. Служителят е запознат със заповедта и справката. Взети са писмените му обяснения преди издаването на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание от ДНО /чл.206 и чл.207 ЗМВР/.

Оспорената заповед е издадена при спазване и на приложимите материалноправни норми- чл.146, т.4 АПК, по следните съображения:

Дисциплинарното наказание „писмено предупреждение“ за срок от три месеца е наложено за допуснато от жалбоподателя неспазване на правилата на Етичния кодекс

за поведение на държавните служители в МВР, конкретно т.21 ЕКПДСМВР - държавният служител се отнася с уважение към всички представители на обществото. Фактите, които според ДНО осъществяват извършеното нарушение, се изразяват в това, че жалбоподателят в телефонен разговор с обв. З. си е послужил с неприемливи за длъжностната му позиция на водещ разследването и за служебното му положение на държавен служител в МВР изрази, цитирани по-горе.

Изводът на ДНО е обоснован. Не е изпълнено задължението на А. да се отнася с уважение към всички представители на обществото без оглед на процесуалната позиция на З. и несъмнените данни за опита му да отложи във времето конкретно процесуално действие. Поведението на обвиняемия в рамките на производството е ирелевантно. От значение е задължението на служителя да изпълнява стриктно и безпристрастно своите професионални задачи – арг. чл.24 ЕКПДСМВР. Тези факти са достатъчни за осъществяване на процесното нарушение от обективна и субективна страна.

По тези съображения се налага извод, че извършеното нарушение, предмет на дисциплинарното производство, е безспорно доказано, за което законосъобразно на жалбоподателя, образцов служител на МВР, който не е наказван, а е двукратно награден, е наложено предвиденото за това дисциплинарно наказание по чл.199, ал.1, т.3 ЗМВР „писмено предупреждение“, което е било индивидуализирано в минималния му установен размер-3 месеца /чл.199, ал.2 ЗМВР/. Без значение е обстоятелството, че деянието не е станало достояние на неограничен кръг лица – достатъчно е узнаването му от подателя на сигнала. Своевременното изпълнение на служебните задължения несъмнено е сред приоритетите на всеки служител на длъжността, заемана от А., но не следва да се превръща в самоцел и да обуславя неприемливо отношение към гражданите независимо от процесуалната им позиция.

По изложените съображения, неоснователната жалба се отхвърля.

При този изход на спора само администрацията има право на разноски, но съдът не е властен да присъди такива при липса на заявено искане.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал.2 АПК, АССГ, I о., 15-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. Д. А. – старши разследващ полицай в група „Разследване на криминални престъпления“ на сектор „Разследване“ при 01 РУ.- СДВР, срещу Заповед № 513з-9487/ 09.06.2020г., издадена от директора на СДВР.

Решението не подлежи на обжалване /чл. 211, изр.последно ЗМВР/.

СЪДИЯ: